

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem Praha 7, J. Zajíce 36, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 9. 2005, č. j. 14 Az 248/2004 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 2. 2004, č.j. OAM-54/VL-10-04-2004. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti napadá rozhodnutí žalovaného správního orgánu v celém rozsahu pro jeho nezákonnost. Obecným výčtem porušených ustanovení správního řádu vytýká žalovanému nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, neúplné opatření důkazů pro rozhodnutí a absenci logické vazby mezi rozhodnutím a jeho podkladem. Ke konkretizaci kasačních důvodů pouze uvádí, že Ukrajinu opustil z důvodů pronásledování městských úřadů a milice, tedy státní moci. Pociťuje obavy o svůj život, aby někde „nezmizel“, proto uprchl do ČR. Nově se v kasační stížnosti dovolává právního názoru v Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané komisařem v lednu 1992 v Ženevě, jmenovitě článku 53. Zároveň stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Důvody uplatněné v kasační stížnosti stěžovatel tedy nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením ve smyslu ust. § 103 odst. 1 a) až e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), ani je ne učinil dostatečně seznatelnými, aby odpovídaly zákonným kasačním důvodům. Stěžovatel neuvedl, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl krajský soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje.

Podle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Odstavec 3 téhož ustanovení stanoví pro případ, kdy nemá kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, že musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání.

V souladu s citovaným zákonným ustanovením byl usnesením krajského soudu ze dne 23. 4. 2007 stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil svůj návrh prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce definováním rozsahu napadení rozhodnutí krajského soudu a vymezením zákonných důvodů. Zároveň byl poučen o následcích nesplnění výzvy. Ačkoliv bylo citované usnesení řádně doručeno zástupci stěžovatele, na výzvu k doplnění kasační stížnosti v soudem stanovené lhůtě nijak nereagoval, tj. kasační stížnost nedoplnil, a ne učinil tak ani později.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podaná kasační stížnost nesplňuje podmínky pro to, aby na jejím základě bylo možno rozhodnutí krajského soudu věcně přezkoumat. Stěžovatel ve svém podání neuvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozsudek krajského soudu, nelze tedy zjistit, jakého konkrétního pochybení se měl krajský soud v řízení o žalobě stěžovatele dopustit. Uvedený nedostatek nebyl žalobcem odstraněn ani po výzvě soudu. Tato skutečnost představuje nedostatek, pro který není možné v řízení o kasační stížnosti dále pokračovat. Podanou kasační stížností se tedy Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť v ní nebyl dán rozsah přezkumu rozsudku soudu prvního stupně. Nejvyšší správní soud přitom není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné důvody nezákonnosti rozhodnutí soudu prvního stupně. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je stěžovatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační

stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, proto o odměně advokáta za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. června 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

